

tin i dag, er det ikke nødvendigvis om 20-25 år. Det, man gør ved et ja, er, at man fraskriver sig den mulighed, for så binder man sig til ØMU-politikken, og det ønsker vi ikke. Deri ligger forskellen.

Fru Elisabeth Arnold spørger, hvad jeg vil med den her aflusningstraktat. Det er i første række, at man skal koncentrere sig om de grænseoverskridende problemer. Miljø er for mig at se grænseoverskridende. Derfor går vi ind for det dér. Minimumssatser for selskabsskatter er et grænseoverskridende problem, for hvis der bliver dumping, konkurrence på lave selskabsskatter, så underminerer man grundlaget for velfærdsstaten. Fødevarepolitikken er i høj grad grænseoverskridende. Man har et indre marked, så skal man også have en politisk overbygning på det. Det er fuldstændig logisk i forhold til det, vi har sagt, og hvad vi står for.

Det, jeg derimod er imod, er den ideologiske tænkning, som for mig at se er hovedårsagen til, at man har satset på ØMU-konstruktionen: at man vil have et forenet Europa. Det er den tænkning, der altid har ligget i EF og EU, og som er den ideologiske ballast bag det her. Der er ingen økonomisk saglig grund til, at man skal have den her ØMU. Man kan godt få valutarisk stabilitet uden at opbygge en fælles mønt. Det eneste rationelle, der er i det her, er, at man skal bruge den som trædesten i retning af en politisk union. Det er den eneste begrundelse for det.

Jeg skal besvare hr. Flemming Kofod-Svendens spørgsmål senere hen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg troede ellers, at det sidste, man mistede, var hørelsen, men det er det åbenbart ikke, når man kommer fra SF. Vi hører nu SF's formand sige, at jasiden overhovedet ikke er kommet med nogen bud på, hvad man skal bruge indflydelsen til.

Jeg vil da godt opsummere, før jeg kommer til mit spørgsmål til hr. Holger K. Nielsen, at jeg synes sådan set, at hr. Bendt Bendtsen er kommet med et ganske godt eksempel på, hvordan den danske nationalbankdirektør i forhold til de andre nationalbankdirektører, når man diskuterer den økonomiske udvikling af Europa, kan bidrage med noget særlig dansk, nemlig den måde, vi har opbygget vores realkreditstruktur på. Det er ikke noget, man har ret mange andre steder i Europa. Der har vi nogle særlige for-

hold, der gør sig gældende, men hvis ikke vores nationalbankdirektør bliver spurgt om, hvordan udviklingen er i Danmark, så er der ikke nogen, der tager hensyn til vores forhold.

Jeg synes også, at hr. Anders Fogh Rasmussen er kommet med et fremragende eksempel på, hvordan det var væsentligt, før der overhovedet kom en euro, at økonomiministrene deltog og diskuterede med hinanden, og at vi i dag jo ved at gå med i euroen kan forpligte Tyskland til også at tage hensyn til os.

Men mit spørgsmål går på: Hvorfor vil SF overhovedet være med i EU? Jeg kunne forstå, at man vil have en helt anden konstruktion. Man vil have nogle forskellige rum, man kan være med i, og argumentet for ikke at være med i euroen er, at man forbeholder sig ret til at få noget, der er bedre. Hvorfor så være med i EU? SF har jo en helt, helt anden vision for det europæiske fællesskab. Hvorfor så ikke bare melde os ud?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg lyttede med stor interesse til SF's formand, for jeg vil så gerne forstå flertallet i SF's folketingsgruppe, og jeg kunne forstå, at når vi nu siger ja, og det gør vi jo den 28. september, så vil det ifølge hr. Holger K. Nielsen betyde den direkte vej mod Europas Forende Stater, og Danmark vil miste sin selvstændighed. Det var budskabet.

Se, når jeg så kigger ud over Folketingssalen her i dag, så kan jeg se fru Mimi Jakobsen siddende dér, og jeg kan se hr. Anders Fogh Rasmussen siddende dér og hr. Bendt Bendtsen dér, og for et øjeblik siden så jeg fru Marianne Jelved og statsminister Poul Nyrup Rasmussen. Det er fem partiledere, og de har jo to ting til fælles: For det første ønsker de alle og arbejder for at blive statsministre i dette land. Ja, det gør de jo, og det er fair nok. Ja, det gør hr. Holger K. Nielsen også, men dér er befolkningen kloge, trods alt. Men det er den ene ting, de har til fælles. Den anden ting, de fem har til fælles, er, at de siger ja til ØMU'en.

Kan hr. Holger K. Nielsen så ikke forklare mig, hvorfor disse fem personer, som alle ønsker at få landets mest magtfulde og mest indflydelsesrige job, nemlig som Danmarks statsminister, aktivt skulle arbejde for at afskaffe enhver indflydelse på det job, de ønsker? Det hænger ikke sammen.